

EL RENAUENC

EL RENAUENC JULIOL 2014

L'AJUNTAMENT INFORMA

L'estiu porta mosquits tigre

Les primeres pluges de setembre ens acosten a les benignes temperatures de la tardor, tot i que encara haurem de suportar alguns dies de calor més dura propis d'aquests mesos d'interval entre l'estiu i la tardor. En aquests dies els carrers es desperten mullats a causa de la pluja o la condensació de l'aigua suspesa en l'atmosfera, tot això afavoreix l'embassament o l'acumulació d'aigua en alguns llocs o objectes com són els residus que l'home dissemina allà on sigui. En alguns casos són només petits recipients com ara ampolles d'aigua o pots de plàstic d'algun aliment, però n'hi ha prou per donar cobertura a una de les espècies invasores que estan ocupant cada vegada més el nostre territori, el mosquit tigre (*Aedes albopictus*). Aquest petit insecte va ser descobert el 2004 a la població barcelonina de Sant Cugat i des de llavors ha colonitzat més d'un centenar de municipis catalans.

El mosquit tigre, capaç de donar doloroses picades, procedeix d'Àsia i ja ha colonitzat mig planeta: el trobem a Amèrica i a Europa. És capaç de picar durant qualsevol hora del dia i, a diferència del mosquit autòcton, un mateix individu pot picar diverses vegades en poc temps. Aquest petit insecte ja és present a la ciutat de Tarragona i fins al moment sembla que no s'ha dut a terme cap acció per poder impedir-ne l'arrelament en aquesta ciutat. Una de les eines més importants per eradicar-lo és la informació directa al ciutadà, ja que el mosquit tigre és capaç d'utilitzar qualsevol lloc per petit que sigui on hi hagi aigua per poder dipositar els seus ous, que més tard es convertiran en larves.

En altres punts de la geografia catalana on fa anys que saben de l'existència d'aquest insecte invasor s'han pres mesures des de diferents àmbits, ja sigui des dels consells comarcals, els ajuntaments o des d'altres institucions i associacions, atesa la importància que suposa una reacció ràpida. A Tarragona s'ha perdut la primera batalla per evitar-ne l'expansió al municipi, ja que el que és important és reaccionar ràpid abans que n'augmenti el nombre. En aquest cas no s'ha desenvolupat un pla d'acció abans de la seva arribada i ni tan sols a posteriori s'està actuant com cal. Caldria que les administracions locals o més properes al ciutadà posesin en marxa, d'una banda, combatre la plaga directament amb diferents productes que n'evitin el desenvolupament i, de l'altra i més important, la comunicació als ciutadans, en què es donen unes pautes de comportament perquè la població del mosquit tigre no vagi en augment. Amb uns consells simples de fàcil execució podem impedir que el mosquit colonitzi la nostra ciutat, per això hem d'exigir als responsables polítics que comencin a treballar en aquest sentit.

Què es pot fer? L'acció és molt senzilla. L'únic que s'ha de fer és impedir que l'aigua s'acumuli sota els testos o en qualsevol altre recipient que hi hagi a l'exterior. Els dipòsits de residus o els pneumàtics abandonats també poden ser un lloc de desenvolupament de les larves, per això hem d'evitar que aquests residus vagin a parar a llocs on no puguin ser recollits. La millor eina és impedir el desenvolupament de les larves, ja que quan el mosquit és adult n'és molt més difícil el seu control i eliminació.

PUNTS D'INTERÈS ESPECIAL

- *Mosquit tigre*
- *Obres*
- *L'abellarol*
- *Josep Mª Rull*
- *La meva família*

Piscina

Comença la temporada de piscina, del 24 de juny al 7 de setembre.

La piscina estarà oberta en horari de matí d'11h a 14h i de tarda de 16h a 20h.

Perquè tots puguem gaudir d'aquest servei us demanem que recordeu el seguit de recomanacions que trobareu al tauler de les instal·lacions de la piscina.

Volem informar-vos que la piscina ja no té clor, des de fa un any el tractament es fa amb sal, una manera molt més natural.

Esperem que gaudiu d'aquest servei.

Pantà

Dins del terme de Renau es troba part de l'embassament del Catllar.

Us recordem que és permès el bany en les zones allunyades de la presa.

No es pot practicar la navegació a motor, únicament es permet navegar a vela o a rem sempre que es faci la neteja del casc. Per tal d'evitar la dispersió d'espècies exòtiques, molt especialment del musclo zebra, és obligatòria la neteja i la desinfecció de totes les embarcacions i artefactes flotants.

Tampoc no es permet la pesca sense permís.

Obres realitzades i programades a Renau

Obres realitzades l'any 2013

Arranjament del Camí de Nulles i reparació del Camí del Mas de l'Aleix.

Col·locació d'un aparell d'aire condicionat i calefacció al primer pis de l'Ajuntament.

Col·locació de finestres a les arcades de la sala del Casal, així com la renovació de la pintura de les parets.

Reparació de les goteres del magatzem de l'Ajuntament i enrajolat del carrer que es trova entre l'Ajuntament i el casal.

Obres realitzades l'any 2014

Canvi del sistema de depuració de la piscina municipal de clor a sal.

Condicionament de la normativa del Casal per a la seva utilització com a bar.

Obres previstes per l'any 2014

Modificació de les instal·lacions d'abastament d'aigua de Renau.

Renovació de l'enllumenat públic de Renau 2a fase.

Fauna de Renau L'abellarol

La vistosa coloració i la inquieta conducta identifiquen aviat l'abellarol europeu (*Merops apiaster*). En vol de caça se li distingeix malament el plomatge, però si es posa en un cable o en la branca seca d'un arbust, en destaquen el front blanc, el cap, el coll i l'esquena de color castany viu, arribant a ser groga o daurada en el centre i amb les plomes ocre. Més cap avall és de color verd blavós i la rabada groga daurada; la cua és verda i les dues plomes centrals de la cua són més llargues i tenen la punta negra, no bruna com les altres. Des del naixement del bec fins a les orelles una ratlla negra que s'eixampla a l'alçada dels ulls li dona un aspecte emmascarat. La gola és groga i està separada de la resta de les parts inferiors de color verd blavós per una estreta ratlla negra. Les ales són blaves i les plomes primàries tenen puntes estretes negres, però les secundàries castanyes i blaves formen a la punta una ampla banda negra. El bec de color negre és llarg i corbat. Les potes són curtes i d'un color marró violaci; dos dits de cada pota estan parcialment soldats.

L'abellarol europeu és un volador extraordinari, les piruetes que fa en l'aire quan persegueix un insecte més ràpid que ell són un veritable espectacle. Normalment és un ocell tranquil que es posa als cables conductors elèctrics o del

telèfon, en arbustos secs, pals, roques, tanques i murs, buscant sovint la proximitat de zones arbrades, encara que en època de cria s'acosta als rius i tallats en zones àrides.

Inesperadament es llança al vol i, després de capturar un insecte, si és petit l'engoleix en l'aire, però si es tracta d'una libèl·lula o un escarabat gran prefereix portar-lo a la seva llar i allà colpejar-lo fins que està completament mort.

El seu alegre i constant 'pruik, cruik!', un veritable reguitzell de sons guturals que se senten a força distància, té variacions dependents de l'excitació de l'ocell en cada moment. Tan aviat són accelerades com són suaus i fins i tot agradables! Cria colonialment buscant gairebé sempre talussos sorrencs a les vores de rius o lleres seques, pedreres, tallats, o simplement a terra, aprofitant moltes vegades una petita depressió o ondulació del terreny preferentment fet de material fàcil d'excavar. La longitud dels túnels excavats és molt variable, tot depèn de la duresa del terreny i d'altres causes no ben determinades encara. Normalment estan entre 50 i 250 cm. amb una amplada al final que és el niu pròpiament dit.

Dins del niu es produeix una relació estranya entre les larves d'un escarabat i l'abellarol. Tot i que aquesta au és insectívora permet que aquest insecte visqui en el seu niu, ja que a canvi li fa les tasques de neteja.

PERSONATGES

Josep Mª Rull Amat

Va néixer a Renau el 10 de novembre de 1920, a casa, sent un dels tres fills del matrimoni Rull-Amat. El seu pare va exercir de pagès i carter de Renau, càrrec que va heretar ell a la mort d'aquest. Va estudiar primària a les velles escoles de Renau, actualment l'Ajuntament. Quan va complir els 16 anys va esclatar la Guerra Civil espanyola, de la qual es va lliurar, encara que en aquest cruel episodi històric va perdre un dels seus germans. Més tard i durant molts anys combinava la seva tasca al camp amb la d'agutzil on podia gaudir diàriament dels paisatges del seu poble que estimava amb profunda admiració, ja que era el lloc on va aprendre tot el que havia de saber sobre l'agricultura i la geografia del seu entorn més proper. El seu coneixement heretat del medi va ser, sens dubte, la seva marca identificativa, ja que era capaç de predir les pluges, el vent, el sol o el fred només mirant el cel, els núvols o el moviment de les fulles de les palmeres.

La seva gran experiència sobre la vida rural l'aprofitava per poder fer un bon vi casolà, tenir el seu hort al dia i fins i tot treballar per encàrrec les terres d'altres propietaris, com ara els camps de Ca l'Armengol. Com a bon home de camp els horaris marcats no anaven amb ell i treballava amb els seus propis, algunes vegades moltes més hores del recomanat, però se sentia bé perquè feia el que li agradava.

A casa, situada al carrer de l'Abeurador, va ser on ell també va formar la seva pròpia família amb la seva dona Adelina, natural de Perafort. Fruit del matrimoni van tenir tres fills: el Josep Maria, l'Albert i la Loreto.

Ningú podia passar davant d'ell sense saludar-lo, ja que gaudia de molt bon caràcter i sempre es prestava a ajudar a tothom. Va ser molt coneguda la seva gran amistat amb Josep Veciana, professor d'escola que exercia a Perafort, encara que també natural de Renau. La seva tasca incansable a favor del poble el va portar a realitzar obres que, com a mínim, podem catalogar de curioses, ja que va ser l'encarregat de transportar la campana de l'església de Peralta fins a l'ermita del Loreto, sent la primera persona que la va tocar, ja que també era l'encarregat del campanar.

Molts dels arbres que avui dia veiem al nostre poble van ser plantats per ell durant la seva tasca d'agutzil. Durant molts anys va disposar a casa de l'únic telèfon de tot el poble, des d'on es feia la connexió amb la centraleta ubicada a Bràfim. Ell mateix o la seva dona eren els encarregats d'anar a buscar a casa seva les persones que rebien una trucada telefònica. També venia tabac i segells, és a dir, donava el servei de l'estanc. Era l'encarregat de fer els cafès al bar del Casal.

També casa seva va ser la central lletera del poble, ja que disposava d'una cabra que servia a tots els veïns que necessitaven aquest aliment.

El seu caràcter amable i la seva disponibilitat constant li va facilitar tenir amics i ser considerat pels vells i nous pobladors de Renau, i va fer gran amistat amb molts joves nouvinguts, els quals en moltes ocasions li preguntaven sobre noms i llocs del municipi.

Va morir el 9 maig 2014 a Renau, a casa.

En record de Josep Mª Rull Amat

EL DESARRELAMENT IN-SITU DE VALORS I CONEIXEMENTS AL MÓN RURAL

"A desalambar"

Daniel Viglietti va compondre una cançó que es va convertir en un himne per a molts, una lletra que podria ser l'eix central del moviment antiglobalització, el preludi d'una lluita que no és nova però que ha anat canviant el nom a mesura que el temps ha passat. Ara els "filferros" estan formats per documents hipotecaris, bancs finançats i una cultura única que es vol imposar a tots els racons del nostre planeta. Aquest últim "filferro" és el que està provocant una de les pèrdues de cultura local, el desarrelament sense mobilitat.

Davant la cultura regnant de l'hamburguesa, cada vegada hi ha més poblacions on la transmissió de coneixements i valors entre generacions successives s'ha perdut, provocant, al seu torn, un buit important, ja que possibilitaven una major lligam entre el paisatge i el paisanatge. El desarrelament provocat in-situ, a nivell cultural, és un mal que està provocant que els habitants de les zones rurals (els més joves) no siguin transmissors del que durant molts segles ha passat de generació a generació.

Ara ens trobem davant d'una situació on la major part de la població rural depèn d'una sèrie de subvencions que incidixen en l'ús de la terra on es provoquen diferents canvis en els cultius que atenen les necessitats artificials del món globalitzat. D'altra banda les tècniques de cultiu s'han tecnificat convertint als agricultors en conductors de tractors gairebé sense contacte amb la terra.

La problemàtica lligada a aquesta nova filosofia agrícola es tradueix a més en l'abandonament d'una gran quantitat de terrenys i en conseqüència, l'augment de les zones que han estat recolonitzades pel bosc. A Catalunya, concretament, ha disminuït la superfície llaurada en un 13% , la qual cosa ha causat un increment de la massa forestal d'un 10%. En particular, la regressió de l'activitat agrícola i ramadera ha representat una reducció de les superfícies de paisatge herbaci, a favor d'un increment de paisatges llenyosos amb una reducció considerable de la massa estructural i cromàtica.

L'activitat al món rural s'ha vist inundada pel cant de sirenes que prové de les zones metropolitanes i podem observar com el coneixement sobre la relació de l'ús de la terra, ja sigui agrícola o ramadera, pel que fa als seus factors condicionants s'ha oblidat forçant a la terra en explotacions que no atenen a les característiques hídriques o climàtiques del lloc.

Com a conseqüència d'això podem trobar situacions on la sobreexplotació dels recursos hídrics ha comportat la desaparició d'aquest recurs vital o la seva contaminació, deixant en conseqüència terres ermes, pèrdua de sòl fèrtil i pèrdua de zones de pastura.

Podem afirmar que el paisatge rural s'ha empobrit obligant als seus propietaris a exercir una activitat basada en el benefici subvencionat oblidant el paisatge en mosaic que possibilitava una major biodiversitat i un entramat molt més complex que enllaçava el món natural i l'humà en un mateix espai.

Les construccions en pedra seca, que formen part del paisatge mediterrani, ara són destruïdes per l'acció erosiva i el nul manteniment, afegint-se a això la falta de persones capacitades per a la seva conservació o construcció.

A aquesta situació hem de sumar, com s'ha esmentat anteriorment, el desconeixement davant l'ús de certs vegetals que formen part del nostre paisatge amb finalitats culinàries o medicinals i els processos estacionals que relacionen el cultiu amb els condicionants locals. A més dels intents de patentar la naturalesa per part de grans corporacions farmacèutiques, que pretenen quedar-se amb el que és de tots. La pèrdua de coneixements tradicionals d'ús de la terra provoca cada vegada més confrontacions dins del mateix territori, com poden ser el dret d'ús de camins públics en finques privades, disminució de les dimensions de les vies pecuàries o fins i tot la seva desaparició en camps cultivats a el que hem de sumar la pràctica cada vegada més present de tanca de zones d'ús públic.

La dinàmica hauria de canviar i donar més suport a la cultura local, perquè molts dels problemes provocats i associats al desarrelament in-situ desapareguin o almenys no siguin cada vegada més nombrosos. Posar èmfasi en la recuperació o impedir la desaparició d'una sèrie d'usos, valors i coneixements pot significar l'explotació sostenible de la terra. Les eines per a això s'han de veure afavorides per les administracions, ja que lligades a aquestes es troba la possibilitat de perpetuar les activitats del món rural.

Txiqi López

Naturalista

LA MEVA FAMÍLIA I JO

La meva família són les persones que jo estimo i les que tinc més confiança. Jo em dic Júlia i visc aquí a Renau. La meva família són: el meu pare, la meva mare, el meu germà i després vinc jo. Jo sóc la més petita de la casa. Al meu pare li agrada molt veure pel·lícules amb mi, jugar al mòbil, estar amb els amics, però sobretot el que li agrada més és compartir el seu temps amb nosaltres, perquè nosaltres som el seu cor. A la meva mare, en el seu temps lliure li agrada molt

restaurar mobles que estan una mica vells i s'han d'arreglar o que els vol canviar de model. També li agrada molt sortir a passejar amb el meu pare o amb nosaltres pel meravellós poble on vivim, però el que més li agrada de tot és fer galetes amb mi i ensenyar-me a fer pastissos, magdalenes... Jo m'ho passo molt bé amb ella. Al meu germà li agrada molt jugar amb els nens i les nenes de Renau a futbol, al bote bote-ro... També li agrada molt jugar a videojocs com la play station, la Wii, l'IPad... Abans, com que no tenia tanta tecnologia per a ell, utilitzava molt l'ordinador, que era quasi l'únic que podia utilitzar, a part de la Nintendo, però de tants treballs que

ha hagut de fer amb ell ara el considera com un material més de l'escola, però encara el fa servir a vegades per jugar a alguns jocs. A part d'agradar-li tot això, també té un lloc per a nosaltres, i fa tot el possible per fer-nos feliços. Finalment quedo jo, la nena petita de la casa. A mi m'agrada molt estudiar, jugar com el meu germà amb els nens i les nenes de Renau, veure un munt de pel·lícules seguides... Però el que més m'agrada, és passar el temps amb les persones que més m'importen, la meva família.

Júlia Talavera Cobo